

Digitales Brandenburg

hosted by **Universitätsbibliothek Potsdam**

Sifre Kodesh

‘im targumim u-ve’urim mi-meḥabrim shonim

Mishle

Landau, Moses I. Landau, Moses I.

Prag, 594 [1833 oder 1834]

I

urn:nbn:de:kobv:517-vlib-9155

ו (א) בני אס ערבת .
 ערבות ממון כמשמעו
 פירא רבותינו: (ג) לך
 התרפס . התר לו פס יד
 לשלם לו ממונו: ורהב רעד .
 ואס אין לו ממון עמד אלא
 שנוקטת באמרי סיד לדבר
 לו קשות הרבה עליו רעים
 לבקש ממנו שימחול לך:
 ד"א בני אס ערבת לרעד .
 אחר שנעשית ערב להקב"ה
 שהוא רעד כדכתיב זה דודי
 וזה רעי (שיר ה') וקבלת
 עליך בסיני ובערבות מואב
 צלה ובשבע'לשמור מלותיו
 חקע'לזר כפיך שתשיב ותסו'
 מדרכיו ותדבר באפיקורפן
 ללכת בדרכיהם: נוקטת
 באמרי סיד . שתקעת כף
 להדבק עם הזרים: עשה
 זאת איפה בני והנכל .
 הואיל ובאת נכף רעד בסיני
 וקבלת אלהותו עליך: לך
 התרפס . הבנע לפניו
 באסקופה הנרפס'ונדרסת:
 ורהב רעד . הרבה רעים
 שיתפללו עליך לפניו וכן
 נדרג במדרג תהלים:
 (ה) הנכל כלבי מיד . מהר
 והשמע משם כלבי הגמלע
 מיד האדם: (ו) לך אל
 נמלה עכל וגומ' וחכס .
 והתחכס: (ז) אשר אין לה
 קצין . שיוביח אותה ויחזרנה
 ויוליא מידה אס תגול דבר
 מחברתה ואעפ"כ . (ח) תבין
 בקין לחמה אגרה בקציר
 מאכלה . מזונה כל אחת
 ואחת אינ' גוזלת מחברתה:
 (י) חבוק ידיס . היסן חובק
 ידיו אבראג"ד בלע"ז:
 (יא) ובא כמהלך ראשך .
 אס תעשה כן יבא חסרונוך
 ודבר שאתה רש ממנו יבוא
 לך מיד באדם המהלך מהס
 וחסרונוך יבא ויתמלא באיש
 מגן הבא מהר להגין על
 אדוניו . המקראות אלו
 עקרו משל על המתעללין
 לעסוק בתור': הולך עקשות
 פה . ההולך בעקימת שפת':

ו (ב) בני אס ערבת לרעה
 תקעת לזר כפיה:
 (ג) נוקשת באמרי סיה
 נלכדת באמרי כיה:
 (ג) עשה זאת אפוא ו בני והנצל
 כי באת בכף רעה
 לך התרפס ורהב רעיה:
 (ד) אל תהן שנה לעיניה
 ותנומה לעפעפיה:
 (ה) הנצל כצבי מיד
 וכצפור מיד יקוש:
 (ו) לך אל נמלה עצל
 ראה דרכיה וחכס:
 (ז) אשר אין לה קצין שטר ומשל:
 (ח) תבין בקיץ לחמה
 אגרה בקציר מאכלה:
 (ט) עד מתי עצל ותשכב
 מתי תקום משנתך:
 (י) מעט שנות מעט תנומות
 מעט וחבק ידיס לשכב:
 (יא) ובא כמהלך ראשך
 ומחסרה כאיש מגן:
 (יב) אדם בליעל איש און
 הולך עקשות פה:

- (א) מיין זאָהן האַסט דוא פֿיר דיינען פֿריינד דרך פֿערבורגט , אונד דורך דיינען האַנדשלאַג איינעם פֿרעמדען דרך פֿער-פֿליכטעט ,
- (ב) דאָן ביזט דוא געבונדען דורך דיא וואָרטע דיינעס מונדעס, ביזט געפֿאָנגען דורך אייגענעס פֿערשפרעכען .
- (ג) טהויע אַלזאָ דיעועס מיין זאָהן אום דרך צו רעטטען , (דוא ביזט נון איינמאָל אין דער געוואַלט דיינעס נעכטען ,) געה היין אונד שמיגע דרך פֿאַר דעם שטאַלך דיינעס נעכטען .
- (ד) געננע קיינען שלאָף דיינען אויגען , קיינען שלוממער דיינען ווימפערן .
- (ה) וזע דרך צו רעטטען וויא איין הירש פֿאָן דער האַנד (דעם יעגערס) , וויא דער פֿאָגעל אויס דער שלינגע .

* * *

- (ו) געה היין צור אַמיווע דוא פֿוילער , בעטראַכטע איהרע ווייזע אונד ווערדע קלוג .
- (ז) זיא האַט קיינען פֿיהרער , קיינען פֿאָגט , קיינען העררן , (ח) דעננאָך בערייטעט זיא איהר פֿוטטער אים זאָממער זאָממעלט אים הערבסטע איהרע שפייזע .
- (ט) וויא לאַנגע פֿוילער וויללסט דוא ליגען , וואָן פֿאָן דיינעם שלאַפֿע אויפֿשטעהען ?
- (י) שלאַפֿע נור נאָך איין וועניג , שלוממערע נאָך איין וועניג , שלאַגע דיא הענדע איבער איינאַנדער איין וועניג , אום נאָך אויסצורוהען ,
- (יא) זאָ איבער פֿעללט אַרמוטה דרך , וויא איין שנעללריווענדער , אונד מאַנגעל וויא איין געוואַפֿענעטער העלד .

* * *

- (יב) דער שענדליכע , דער נייערערטרעפֿטיגע , פֿערליימדעט .

אויך

ו (א) בני, בפרשה הזאת יזהיר החכם כמצע מכל חטא ופצע בהם יגיע חוק אס לאדם עלמו אס לזולתו, והזכיר בתחלה האזהרה על ערכות ועללות ידיו ייין חובות האדם לעלמו, (דיו) פפליכטען געגען זיך זעלבסט) המה קודמים לחובות שבין אדם לזכרו (פפליכטען געגען אונזערע נעבענמענטען) כנודע זית בתורת המוסרי (מקראו) ערבב לרעד, מלת הפע עומד פה נגד זר, כי זר הכתוב בהוה, כי אך בעבור רעו ואהבו יתצרכ איש. חקעה לור, ענין תדעית כף ידוע בדברי חז"ל והוא הכאת יד לנעמן (המנהג טלפג) וכן בענין הכאת כף אל כף לשמחה תקעו כף עליך (נחום ג' י"ט) מדברי הרד"ק; והנה קרא למלו"ז כי לכסיף זר מעשיהו וינקש את כל אשר לו. (ג) אשוא, ענינו עתה כמו שכתב הרד"ק בשרשי (איף ואפוא) והשלים רא"ב ו"ל ולד"ב רבים יהי אפוא פעל נזכר מן פה כמו פעל עיון מן עין וכן הוא בערבי עכ"ל. ובאמת תרגמו קן סע' זקנים, אולם אס החכם הזכיר ירא לחדש דבר גם אנכי בל אולי יאן מפני חדש: כי באח, הוא מאמר

מוסגר כלומר אחרי שזאת בנף רעד עשה זאת. התרפס ורהב רעיד, לדעתי הוראת הוי' ורהב היא כמו ב"ת כי כבר אמר הרד"ק במלולויש וי' במקום ב"ת העזר ע"ש, והכוונה התרפס עשה עלמך כטיט ורפס (כדעת המפרשים) מפני גאות רעיד כי כן יורה שרש רהבגאה וגאון. (ה) מיד, תרגמתי כפי הראב"ע (וכן דעת יתר המפרשים) שאמר מיד אדם ואולי מלת יקוש נמשך גם על המאמר הקודם. (ו) קצין, תרגמתי כחברו והיית לנו לקלין דיפתח (שוכשים י"א) וכן כתב הרד"ק בשרשים שאז ראש ומנהיג, ויאות פה אל הכוונה. (ז) חבוק ידים, כדרך האדם אס יעור משנתו ומתעלל לקום מעל מטתו ויחנק את זרועותיו. (יא) ובא, כוונת המשל הזה לדעתי הוא כי אס תתעלל הנה ראשך ומחסורך לא יום ולא יישן אבל יבוא עליך כאיש ההולך בתמידות (כהוראת הפיעל) ובגבור ירון ארח, ועפ"ז תרגמתי. ובתרגום המיוחס לע' זקנים נוסף פה מאמר שלם וענינו ואס לא הינצל יהי מקורך כורך ועווי ורש ירחיקו ממך. (יב) אדם בליעל, לדעתי בליעל מורכב מן כל וועיל והוא אשר לא יועיל ולא יכלית. וידוע הוא כי בעבריתגם השוללת יורה לפעמים על החיוב, כמו אשר לא לויית (דברים י"ז ג') הכוונה אשר לו יתי שלא לעשות, ורבים כמוהו וכן הענין כאן, כל יועיל אבל יזיק, ולזה נקרא השאלו (דיו העווע) בליעל כמו נחלי בליעל (תהלים י"ט) וכדומה כמו שתקרא שחת מענין השחתה. עקשות פה, הוא הדנה רעה

(יג) קורץ בעיניו רמיזות של מרמה: מולל ברגליו. כלומר משפץ זה על זה: מורה באצבעותיו. כלס מן ל' רמזים הם זה נוספל על העין וזה נוספל על האצבע וזה נוספל על הרגל העיקר מדבר על הרשעים: (יד) מדינים ישלח. בין אדם לבוראו: (טו) פתא' ופתע. ל' תוכחה היא ולא ידע את המפלה הקרובה ליפול עליו: (טז) שז הנה שזא ה' ושבע תועבת נפשו. כלומר גם הז' עמהם: (יז) יפית. ל' דבור הוא כי כל דבור כרוח הפה הוא: (יח) ענדס. ל' קצר הוא כמו אענדנו עטרו' לי (איוב ל"א): (יט) כב (כהתהלך. בחיך: תנחה אותך. כמו תנהיגך: נשכך. נקבר: והקילות היא תשיחך. לתחיית המתים לעמוד בדין. היא תשיחך תלין בעדך: (כג) כי נר מלוח ותורה אור. כמו שהאור מאיר לעולם תמיד כך החור' עומד' זכותה לעולם אל האדם וזכות מלוח לפי שעה כאור הנר. ד"א כי נר מלוח וגו' מלות האב הוא נר כל מי שמקיים מלות אביו כאלו נוטל נר בידו להדליק במקום חשך ואם אנד זום דבר שם הוא מולאו לאורו וכן מי שהוא מקיים הוראת אמו אורה היא לו וכה"א אל תעש תורת אמן. וכן הוא ודאי שמקרא זה מדבר במלות אביו ואמו דכתיב (לקמן כ') מקלל אביו ואמו ידעך נרו באישון חשך ואם נרו של אדם (בושה) ידעך באשן מקיי' מלות נמלא כשמקיים מלות מאיר נרו רבי יוסף קר"א: ודרך חיים תוכחות מוסר. תוכחות המוסר הם מטיס את האדם לחיים נמלא שהם דרך החיים: לשמרך

(יג) קורץ בעיניו מולל ברגליו
מרה באצבעותיו:
(יד) תהפכות ופך בזה חרש רע בכל יעת
מדנים ישלח:
(טו) על כן פתאם יבוא אידו
פתע ישבר ואין מרפא:
(טז) ששהנה שזא יהוה
ושבע תועבות נפשו:
(יז) עינים רמות לשון שקר
וידיים שפכות דם נקי:
(יח) לב חרש מחשבות און
רגלים ממהרות לרוץ לרעה:
(יט) יפית כזבים עד שקר
ומשלח מדנים בין אחים:
(כ) נצר בני מצות אביה
ואל תפש תורת אמה:
(כא) קשרם על לבך תמיד
ענדם על גרגרתך:
(כב) בהתהלךך ותנהה אתך
בשכבה תשמר עליה
והקיצות היא תשיחה:
(כג) כי נר מצוה ותורה אור
ודרך חיים תוכחות מוסר:

ברגליו קרי: מדינים קרי. תועבת קרי. לשמרך
קר"א: ודרך חיים תוכחות מוסר. תוכחות המוסר הם מטיס את האדם לחיים נמלא שהם דרך החיים: לשמרך

משלי ו

באור מו

- (יג) אויך ווען ער נור מיט דען אויגען ווינקט, מיט דען פֿיסען שאַרט, מיט פֿינגערן דייטעט.
- (יד) טיקקע איזט אין זיינס הערצען, ער העגט איממער באַזוהייט, זוכט צאָנק אַנצושטיפֿטען.
- (טו) דרום ווירד אויך פֿלעטצליך זיין אונגליק קאָממען, אונפֿערזעהענס ווירד ער פֿערניכטעט, רעטמונגסלאָז.

- (טז) זעכס דינגע האַססעט דער עוויגע, אונד דאָז זעבענטע איזט זיינעם וועזען איין גרייל.
- (יז) שטאַלצבליקענדע אויגען, פֿאַלשע צונגע, אונד הענדע דיא אונשולדיגעס בלוט פֿערגיעסען.
- (יח) איין הערץ, דאָז בעזע אַנשלעגע שמיעדעט, פֿיסע, וועלכע איילען אונגהייל צו פֿערברייטען.
- (יט) איינען ליגענהאַפֿטען פֿאַלשען צייגען אונד דען, דער צווישען בלוטפֿערוואַנדטען אונאייניגקייט שטיפֿטעט.

- (כ) בעוואַדערע מיין זאָהן! דיא געבאָטהע דיינעם פֿאַטערס, אונד פֿערנאַלעכסיגע ניכט דיא אונטערזווייזונג דיינער מוטטער.
- (כא) בינדע זיא פֿעסט אַן דיין הערץ, הענגע זיא אום דיינען האַלז;
- (כב) דאָמיט זיא דייך לייטען, ווען דוא וואַנדעלסט, דייך בעשיטצען ווען דוא דייך ניעדערלעגסט, אונד דייך אונטערהאַלטען ווען דוא וואַכעסט.
- (כג) דען דיעזע געבאָטהע זינד איינע לייכטע, דיעזע לעהרע איזט איין לייכט, אונד וואַרנענדע צורעכטווייזונג, איזט דער וועג דעם לעבענס.

זאָ

כמוהסר ממך עקשות פה
 דלעיל. והנה חרגמתי כפי
 הנדחה לי מפי' הראב"ע
 שכל הפסוק הזה הוא אך
 נושא מהפסוק הנא, והכוונ'
 כי הנליעל ואיש און הולך
 עקשות פה לא לכד אס
 ילשין נלשונו אך גם בכל
 תנועותיו. (יג) מולל
 ברגליו, לדעת הראב"ע
 הוא מענין דבור וא"כ יהי'
 מורה מענין יורו משפטיך,
 והכוונה שגם בתנועתו רגליו
 ידבר ונאלצעותיו יורה
 לאחר את מחשבתו, ויתורגם
 (ער טפריכט מיט דען פֿי-
 סען, זונטעדריכטעט מיט
 דען פֿינגערן), ואס גם
 לדעתי הפי' הזה נכון לא
 רליתי להליג התרגו' בפני'.
 (יד) בכל עת, עולה זיורד
 חרש רע בכל עת בכל עת
 מדינים ישלח. (טו) שש
 הנה, זה הוא מסגולת לשון
 עברית אס ירלה המליץ
 להפליג ענין דבר מה זוכיר
 סך מסוים גלכסוף יאמר כי
 זה עולה על כלס, ולפעמים
 לא יפרוש כלל האזדים של
 מספר הראשון וזוכיר אך
 האחרון כמו על שלש' פשעי
 מואב ועל ארבעה לא
 אשיבנה (עמוס ב' א')
 שלא פרט מה המה השלשה.
 ושבע, נא מספר יסודי
 תמור'סדורי ורחוי והשניעי'
 ורבים כמהו. (יויא) עינים
 רמות, המליץ יזכיר בשני
 הפסוקי' החלה אברי הגוף
 על הסדר וחשב מלמעלה
 למטה התחיל בעיני' וסיים
 ברגלים. (יט) ישיח כובים,

שרשו פוח והוא מענין נפיתה, ונקרא הדבור כן לפי שהוא נפית' הפה (מדברי הרד"ק) וכן
 תרגם הכשדי. בין אחים, תרגמתי כמו כי אנשים אחים אנתו. כי בזה יגדל העון אס בין
 אחים (שהס עלס ובשר אחד) יפריד, ולזה הוא השניעי'. (כא) חמיד, תרגמתי מענין קיום. ענדס,
 ענין קשירה (רד"ק). (כב) בהתהלכך, נמשך למעלה קשרם על לנך וגו' למען נל יסורו ממך
 ותנחה אותך וגו', ונאו הפעלי הכנוי ביחוד כי על כל אחת ואחת ידבר, על מכות אב ותורת אס.
 וכמו שאמר בפסוק הנא. תשיחך, ענינו דבור תהיה לך כחבר מדבר עמך (בן מלך).
 (כג) כי גר מצוה ותורה אור, המה מלות אביך ותורת אמן והס נר לרגליך ואור לנתיבתך.
 ותוכחת מוסר, אס יוסרו אותך אביך ואמן, המה דרך החיים.

לשמרך

(כד) לְשִׁמְרָהּ מֵאִשֶׁת רַע
 מִחֲלֻקַּת לְשׁוֹן נִכְרִיָּה:
 (כה) אֶל־תִּחְמַד יַפְיָהּ בְּלִבְבְּךָ
 וְאֶל־תִּקְהֶהּ בְּעַפְעַפֶּיֶיהָ:
 (כו) כִּי בְעַד־אִשָּׁה זֹנֶה עַד־כָּכָר לָהֶם
 וְאִשֶׁת אִישׁ נַפֶּשׁ יִקְרָה תִצְוֹד:
 (כז) הִיחַתָּה אִישׁ אֵשׁ בְּחִיקוֹ
 וּבְגִדָיו לֹא תִשְׂרַפְנָה:
 (כח) אִם־יִהְיֶה אִישׁ עַל־הַגְּהָלִים
 וְרַגְלָיו לֹא תִכּוּיְנָה:
 (כט) כֵּן הָבֵא אֶל־אִשֶׁת רַעְהוּ
 לֹא־יִנָּקָה כָּל־הַנִּגְעָבָה:
 (ל) לֹא־יִבּוֹזוּ לַגֹּב כִּי יִגְנוּב
 לְמֵלֵא נַפְשׁוֹ כִּי יִרְעֵב:
 (לא) וְנִמְצָא יִשְׁלֵם שְׁבַע־תִּים
 אֶת־כָּל־הוֹן בֵּיתוֹ יִתֵּן:
 (לב) נִאֲפֵף אִשָּׁה חֶסֶד־לֵב
 מִשְׁהִיִּת נַפְשׁוֹ הוּא יַעֲשֶׂנָה:
 (לג) נִגְעֵ־וּקְלוֹן יִמְצָא
 וְחִרְפָּתוֹ לֹא תִמָּחָה:
 (לד) כִּי־קִנְיָאָה חֶמֶת־גֹּבֵר
 וְלֹא יִחְמוֹל בְּיוֹם נֶקֶם:
 (לה) לֹא־יִשָּׂא פָנָיו כָּל־כֹּפֵר
 וְלֹא־יֵאָבֵה כִּי תִרְבֶּה־שָׂחַד:

(כד) לשמרך מאשת רע. התור' תשמך מן מנהג רע וע"כ לא דבר שלמה אשה רעה אלא כנגד ע"ז שהיא שקולה כנגד הכל שא"ת אשה זונה ממש וכי כל שברה ושברה של תור' שזמרת מן הזינה לבדה לא ע"כ ע"ז שהיא חמורה כנגד הכל: מחלקת לשון. מעוזות עיני' של לשון נכרי': (כה) ואל תקחך. ואל תטול חכמתך ממך בעפעפי עינה שקורכ' בהם בעפעפיה: (כו) כי בעד אשה זוג' עד ככר לחם. לידי עניו' וחוסר כל טוב: (כז) היחתה איש. הישאב גזלי' איש בשפולי בגדיו ולא ישרפו כל ל' חתיית גחלים ל' שאינה הוא כמשמעה כשמשל' הכלי בתוך הדור': (כט) אל אשת רעהו. כמשמעו ואף על ע"ז יש לדרשה: (ל) לא יבוזו וגו' ונמלא ישלם וגו' נואף אשה וגו'. שלשתם מחוכרים בדבור אחד אם יגנב הגנב גנבה אין לבזותו כ"כ כמו הנואף למה כי לרעבון נפשו הוא עושה ואולי אין לו מה יאכל וכשימלא יש לו תקנה בתשלומין ולכל היות' שבעת 'שלם כלום' תשלומי כפל הרבה ואפי' ב' על א'. וי"מ שבעתים כמו גונב שור וכליו ועבחו שמשלם ה' בקר ותשלומי כפל על הכלי' (הרי ז'): (לא) את כל הון ביתו יתן. ואפילו לריך למכור כל אשר לו על זה מ"מ יש לו תקנה ומתחלה מחמת רעב עשה אכל נואף אשה חסר לב הוא שהרי לא לרעבו עשה: (לב) משחי' נפשו הוא יעשנה. הזמה: (לג) נגע וקלון ימלא. על ע"ז ועל ג"ע הנגעי' בחיים: (לד) כי קנאה. מתקנא לו להפריע לו חמתו של הקנ"ה שהוא גבור על כל ולא יחמול ביום נקם: (לה) לא ישא פניו. לכל ממון לכפר על אשר כפר בו ונדבק בעבוס: ורבותינו דרשו לא יבוזו לגנב. זה המתגנב מאחר תבירו והולך לב' המד ועוסק בתורה: ונמלא ישלם שבעתים. סופו שמתמנה דיין ומורה הוראות שאין שבעתים אלא תורה שנאמר מזוקק שבעתים (תהלים י"ב):

בני קנאה. מתקנא לו להפריע לו חמתו של הקנ"ה שהוא גבור על כל ולא יחמול ביום נקם: (לה) לא ישא פניו. לכל ממון לכפר על אשר כפר בו ונדבק בעבוס: ורבותינו דרשו לא יבוזו לגנב. זה המתגנב מאחר תבירו והולך לב' המד ועוסק בתורה: ונמלא ישלם שבעתים. סופו שמתמנה דיין ומורה הוראות שאין שבעתים אלא תורה שנאמר מזוקק שבעתים (תהלים י"ב):

משלי ו

באור טז

(כד) לשמרך, התוכחות מוסר ישמרוך. (כו) כי בעד, רבו המפרשים בפסוק הזה ואנכי הלכתי בעקבות התרגום הכשדי והשלים רא"א והכוונה כי העדן בשעשוע אשה זונה הוא עד ארגיעה כאכילת ככר לחם, אולם אשת איש שהיא עטרת בעלה תתן עונג לנפש יקרה; ואין להאריך בבאור הענינים האלה. (כט) כן הבא, כלומר כמו האש שיסרף הבגדים ויכוה הרגלים, כן אשת הזמה תכל'הו ויגוף הנואף. (לא) וגמצא, לגניבה יש תשלומים ואם גם ישלם שבעת' (והוא מספר גוזמא כנודע) ויתן את כל הון ביתו, הן בזאת תכוסר עונו; אולם לא כן נואף אשה, כי הבעל לא ישא פני כל כפר. (לג) נגע וקלון, לדעתי הכוונה על המכות אשר יכהו הבעל כי נגע ומכה נרדפים המה (עי' שרשי' לרד"ק). וחרשחו, לא כמו הגנב אשר אס' ישלם וסר עונו כי קנאה חמת גבר וגו'. (לד) כי קנאה, כלומר הקנאה תעורר חמת גבר ונחסר הפעל ומובן מענינו ואז לא יחמול.

(כז) זיא בעוואהרט דיק פאר יענעם לאסטערהאפטען ווייבע, פאר דער ג'אטטען צונגע דער ענטארטעטען.
 (כח) לאם דין הערץ איהרע שענהייט ניכט געליסטען, פאן איהרעם ליעבאייגעלן דיק ניכט היגרייסען.
 (כט) דער גענום בייא איינער בוהלערין איזט וויא דער גענום איינער שפייזע,
 דיא עהענאטטין אבער, פעססעלט דיא ערלע זעעלע.
 (ל) קאן מאן פייער אין זיינען שאאם שיטטען, אונד זינע קליידער ניכט פערברענגען?
 (לא) קאן מאן איבער קאהלענגלוטה שרייטען, אונד דיא פייסע אונפערזעהרט ערהאלטען?
 (לב) זא ערגעהט עם דעם, דער צום ווייבע זיינעם נעכסטען קעמט,
 ווער זיא בעריהרט בלייבט ניכט אונפערלעטצט.
 (לג) מאן פעראכטעט ניכט דען דיעב, ווען ער שטיהלט, אום זיינען הונגער צו שטיללען.
 (לד) ווירד ער ערטאפפט, קאן ער עם דורך זיעבענפאכען ערזאטץ פערגיטען,
 אונד גיבט זיין גאנצעם פערמעגען דאפיר.
 (לז) איין עהעכרעכער אבער, איזט זינגלאז; נור ווער זיך זעלבסט פערדערבען ווילל, מאג זאלצע טהאט בעגעהען.
 (לח) מיסהאנדלונג אונד שמאך טריפפט איהן, אונד זיינע שאנדע ווירד ניע געטילגט;
 (לח) דען דורך אייפערזוכט ווירד דעם עהעמאננעם גרים עררעגט,
 אונד שאנונגסלאז איזט ער אס טאגע דער ראכע.
 (לח) ער אכטעט קיין לעזעגעלד, לעסט זיך ניכט פערזעהנען, ווען דוא נאך זא פיעל גע, שענקע הייפסט.